

Οι μεγάλοι κόποι και το μεγάλο έργο του π. Κοσμά στην Ιεραποστολή (π. Μιχαήλ Χριστοδουλίδης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: www.pemptousia.gr/?p=157346]

Φαίνεται, πιστεύω, από τα γραφόμενά του, πόσο επίπονος και κουραστικός είναι ο δρόμος τής ιεραποστολής, αλλά και πόσο ευφρόσυνα τον βάδιζε, με ολόημερο αγώνα και παννύχιες αγρυπνίες, «ένεκεν τής δόξης του Κυρίου μας».

Εκτός από το πρόγραμμα ανέγερσης ναών, οικοτροφείων και σχολείων, τη μετάφραση λειτουργικών και εκκλησιαστικών βιβλίων, την εκπαίδευση κληρικών, την εκμάθηση αγιογραφίας, ιεροραπτικής και βυζαντινής μουσικής από ιθαγενείς, την οργάνωση ιατρείων και τόσα άλλα, για τα όποια εκοπίασε υπέρ δύναμιν, ενδιαφέρθηκε και για την πολιτιστική και οικονομική ανάπτυξη και για κάθε είδους υλική βοήθεια των ιθαγενών χριστιανών.

Ήθελε, η ιεραποστολή του Κολουέζι να έχει δικούς της πόρους, για να καταστεί με την πάροδο του χρόνου αυτάρκης, κάτι πού το πέτυχε σε μεγάλο βαθμό. Το γεωργικό και κτηνοτροφικό πρόγραμμα, πού άρχισε πριν από το 1980, με φάρμες (αγροκτήματα), κατέστησε το εκεί Κλιμάκιο αυτοδύναμο στα βασικά είδη διατροφής, ώστε να επεκτείνεται και σε άλλους τομείς εργασίας, με περισσότερη άνεση, ανεξάρτητα από την οικονομική βοήθεια από το εξωτερικό. Ή πείρα τον είχε διδάξει, πώς είναι αδύνατο να κηρύξεις τον Χριστό σε πεινασμένους, γι' αυτό οι φάρμες αποδείχτηκαν πολλαπλά χρήσιμες.

Απαντώντας στους διάφορους επικριτές του, σχετικά με το έργο δημιουργίας αγροκτημάτων, έγραφε το 1980:

«Από μακριά, το πρόγραμμα φαίνεται κάπως παράλογον η έξω των καθηκόντων μας, αλλά ας μάς συγχωρήσουν οι αδελφοί και ας μη μάς καταδικάζουν, εφ' όσον ευρίσκονται έξω από τον χορό.

Ο εργάτης του Κυρίου, ο οποίος ζει και παλεύει μέσα στην αφρικανική ζούγκλα, κινείται πολλές φορές αναλόγως των συνθηκών και εφαρμόζει μεθόδους αντίθετες ίσως προς την λογικήν άλλων.

Με φόβον Θεού και με τον ιδιόν Του φωτισμόν προχωρούμε. Το κάθε τι έχει τον λόγον του. Τα αγροκτήματα και η όλη δράσις μας έχει καταστήσει την ορθόδοξον ιεραποστολήν του Κολουέζι στα μάτια του επίσημου Κράτους κάτι το ζωντανό και υπολογίσιμον. Αυτά, λοιπόν, τα υλικά και «μη αναγκαία» μας δίδουν έδαφος για να εργαζόμεθα ανεμποδίστως εις τον καθ' αυτό χώρον μας, τον πνευματικό.

Αδελφοί μου, είμεθα, δόξα τω Θεώ, πολύ καλά. Αμαρτωλοί ναι, αλλά, χάριτι Θεού, το έργο καθημερινώς προχωρεί, κατά θαυμαστόν τρόπον εμπρός.

Όσον αφορά την ορθότητα του τρόπου δράσεώς μου στον πνευματικό τομέα, με παρακολουθεί ο Γέροντας και ηγούμενος της μονής μου, τη άδεια του όποιου ευρίσκομαι έξω της Μονής μας».

Πραγματικά, η φιλανθρωπία, με τους πόρους των αγροκτημάτων, αυξήθηκε. Οι φυλακισμένοι και οι λεπροί τής περιοχής στο πρόσωπό του βρήκαν τον τροφέα. Αλλά και οι φτωχοί και οι ανάπηροι θερμόν συναντιλήπτορα. Δεν ήταν λίγες οι φορές, ύστερα από εγκαίνια ναών, να ακολουθούν κοινά τραπέζια, όπως στους πρωτοχριστιανικούς χρόνους, με προϊόντα και ζώα από τις φόρμες.

Έγραφε σχετικά: «Κυριακή Πρωτοχρονιάς 1/1/89. Θεία Λειτουργία Μ. Βασιλείου και Δοξολογία. Σαν μνημόσυνο στον Άγιο, κάθε χρόνο τέτοια ημέρα παρατίθεται γεύμα σε 100 φτωχούς και αναπήρους, πού τόσο τους αγάπησε ο Άγιος Βασίλειος και στους χριστιανούς τής ενορίας μας, περί που 700 άτομα».

Θα μπορούσα ν' αναφέρω πολλά από όσα άκουσα και διάβασα! «Επιλήψει με» όμως «διηγούμενον ο χρόνος» περιγράφοντας τους αγώνες και τα μαρτύριά του, τους άθλους και τις θυσίες του.

Τα κατά Κολουέζι κατορθώματα και τας θλίψεις σου, τις διηγήσεται, Κοσμά Ιεραπόστολε;

Σήμερα ο π. Κοσμάς, ο ενθουσιώδης Ιεραπόστολος και ακάματος πνευματικός εργάτης, ο φωτιστής του Κολουέζι δεν βρίσκεται ανάμεσα στους αγαπημένους του αδελφούς τής Αφρικής. Από την επί γης στρατευομένην Εκκλησία, μετέστη προς την Ζωή και ανήκει από 27 Ιανουάριου 89 στην εν ουρανοίς θριαμβεύουσαν, για να είναι ικέτης και πρεσβευτής στον Θεό, για την Εκκλησία τής Αφρικής και για κάθε ιεραποστολική Εκκλησία.

Το μαρτυρικό του σώμα αναπαύεται, μέχρι τής Δευτέρας Παρουσίας, στα φιλόξενα σπλάγχνα τής αφρικανικής γης, όπως και εκείνο του π. Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου (†1982). Για 10 συνεχή χρόνια (1978-1988) μόχθησε, αγωνίστηκε και συντονίστηκε η καρδιά του με τους κτύπους της αφρικανικής ορθοδοξίας. Τώρα αναπαύεται εν Κυρίω, μόνιμα μαζί τους, για να ευλογηθεί και παρηγορηθεί το ποίμνιό του, των 20.000 ψυχών στο Κολουέζι.

Ο Θεός πού τον ανάπαυσε από τους κόπους του, ευχόμαστε και προσευχόμαστε, να

κατατάξει την ψυχή του στα επουράνια σκηνώματα, για να προγεύεται τη χαρά της Βασιλείας Του, μέχρι τής κοινής Αναστάσεως και, όπως άλλοτε τον Παύλο και τον Βαρνάβα, να «αφορίσει δυνάμενον άλλον» για να συνεχίσει στο δύσβατο μονοπάτι του ιεραποστολικού χρέους.

1942-1989: Ιερομόναχος Κοσμάς Γρηγοριάτης. Μία ψυχή και μία ζωή, αφιερωμένη στην υπηρεσία του Θεού και του ανθρώπου.

Ξέγραψε τον εαυτό του, ευαγγελιζόμενος τον Χριστό στην Αφρική. Τον έγραψε ήδη η Εκκλησία στο ιεραποστολικό της μητρώο, σαν Φωτιστή του Κολουέζι. Τον έγραψε ο Θεός στη Βασιλεία Του.

Του μακαριστού Ιεραποστόλου, αρχιμανδρίτου Κοσμά Γρηγοριάτη, ας είναι αιωνία η μνήμη!

Κύπρος 19.2.1989